

Ha mélyre visznek, még magasabbra szárnyalok

Létezem, de nem élek. Vagyok, de nem teszek. Jó lenne már lenni vagy nem lenni. Újra tenni, merni, látni, sírni, érezni, szeretni... Oda és azért menni, ami tudom, hogy nincs, de érzem, hogy van. Megfigyelni az élet apró örömeit. Tanulmányozni a bánatot. Elszárnyalni a mindennapi szürkeség tömlőcéből. Kiesni a megszokottból. Kipróbálni az újat. Megtenni, amit tilos. Elfutni a mindenségbe. Elveszni majd előkerülni. - Sok a kevésből, kevés a mindentől.

Fecske. Körmömszakadtáig megfeszítem maradék erőm. Összegyűjtött erőmmel küzdök. Egetostromló akarattal akarok. Céltalannak tűnő kapálózásomnak, erőlködésemmek a levegőben lassacskán kezd eredménye születni. Lábam alatt már alig-alig érzem a puha fészket, ami oly sok időn át tartotta lelkem sértetlenül a világ kegyetlen dolgai elől. Ami oly sokáig zárt el a világtól. Most pedig kezd kicsúszni talpam alól, eltűnni helyéről. Testem komótosan emelkedni kezd. Lelkem biztonságérzete halványul. Közelednek az érzések. Nem tudom, merre haladok. Merre szeretnék haladni. Merre kéne haladnom. Merre tilos. Csak emelkedek, amíg bírok. Amíg lehet. Kihasznlom a szabadságot. Élvezem. Ki tudja, még meddig? S egyszer csak lelkem mélyéről egy váratlan hang nagy határozottsággal megszólít, megzavarja fejlődésemet, s azt mondja: ~állj~. Megdermedek, s eltöprengek e szó hallatán. Miért? Hogyan? Ki vagy? Mi vagy? Kíváncsiskodásom tovább folytatódik: Ott vagy még...? Választ nem kapok. Húzom az időt, értelmetlenül várom, hogy szóljon még valamit. Telik az idő. ...Már időtlen idők óta várom választ... Elmémben tovább őrlődnek a gondolatok: Mi van vele? Mi van velem? Merre lehet? Tán rosszat csináltam? Lehet, megbántottam... - kezdem magamat hibáztatni – Lehet, a világot akarta tőlem megmenteni. Kezd túl hangos lenni a csend! Mire gondolkodásomból feleszmélek, ismerős közegben találom magam: a kezdeti helyszínen. ...És akkor jöttem rá a hang létezésének okára.

Most mi legyen? - kérdezem magamtól. Nem maradhatok itt tétlenül, újra eme időlopó környezetben, hol csak létezni szabad. Hol az érzések is meg vannak tiltva: boldogság és szomorúság - de hiányoznak... Milyen jó lenne visszamenni, s ha csak pár perc erejéig is, de érezni őket. Már is hiányzik. Repülni szeretnék úgy, mint még soha. Vágyom arra, hogy éljek, de valami mégis visszatart. Szárnyaimon súlyok vannak, tollaimat kitépkedték, szabadságom elvették. Újra elzárva találom magam az élettől.

S akkor lassacskán, semmi ima és könyörgés hallatán -magától- megnyílik az ég. E kis résen egy picit, törékeny csillag halad felém mosolyogva. Úgy látszik nem fél, közelebb merészkedik: megszűnik a vihar, minden elcsitul, a remény éledni kezd. Türelmesen várom a történéseket. Az égitest egyszer csak egy kiszámíthatatlan mozdulatot tesz, s ahogy jött, úgy készül távozni is. Valami hívogató van ebben a csillagban... Valami érdekes, ami hív, hogy menjek. Tudatomon kívül észre sem veszem, de elindulok. Megyek a csillag felé. Kezdek haladni. Minél feljebb vagyok, annál jobban kezdik az érzések eltölteni piciny testem. ~Még~. Telhetetlennek érzem magam, így magasabbra szeretnék szárnyalni: határ a csillagos ég. S akkor jönnek nagy robajjal az érzések. Szólítanak ezren, de elmémig csak egyetlen hang szavai jutnak el. Egy repülésemet meghatározó, erőteljes hang éri el fületem. Érzem, hogy a

hang fontos helyről származik. Szavai mélyebbre hatolnak, mint egy kés. Önbizalmam gyűjti, összecsomagolja, lopja az erőt, mit oly sokáig, oly nehezen gyűjtöttem össze, erősítettem, gondoskodtam róla, lekem kis kertjében öntözgettem, hogy biztonságban legyen, hogy ne érje baj, hogy majd egyszer fel tudjam használni valamire, amire annyira vágyom, s amihez kell egy kis bátorság. Mely növekedésébe annyi időt fektettem. Ő pedig pár másodperc alatt kitépi belőlem és elveszi tőlem. Próbálom megakadályozni, de erős karja a bokámnál fogva megragad, s határozott, hirtelen mozdulattal lehúzza a mélybe, vissza arra a bizonyos ismerős helyre. Igyekszem ellenállni, a felszínre evezni. Nem könnyű. A kéz nem tágít. Erőm kezd elhagyni. Kezdem feladni. Pedig tudom, hogy nem szabad. Hiába. Az erős kar nem tágít, kitart célja mellett. Kétlem, hogy feladná (bárcsak én is ilyen lennék). Érzem, hogy nem bírom tovább. Pár másodperc múlva már víz alatt vagyok... testemből a maradék erőm légbuborék formájában távozik. Levegőért kapkodok. Sírok, átkozódok, imádkozok, reménykedek. Másra nem tehetek, csak várok a történésekre. Hirtelen fehér köd lepi be szemem. Hiába próbálok, nem látok semmit - elaléltam. Mikor újraeszmélek, kábulattal, gondolatlanul mondom magamnak: mind hiába. Semmibe veszett erő. A mindennapi élet szürke tömlőcéből nincs menekvés!

<Hagyni> - Nem tudom mi ez, de jó nagyon. Talán ez a kulcs a megnyugváshoz. Hagyni, hogy történjen, aminek történnie kell. Hagyni hogy a dolgok maguktól menjenek végbe. Hagyni, hogy a világ tegye a dolgát. Hagyni az időt elmenni magunk előtt. Kihagyni a lehetőségeket. Menjenek. Hagyni az érzéseket lejátszódni magunk előtt, de nem érzeni őket. Szótlanul maradni, nehogy megbántunk valakit - ha már magunkat nem tudjuk. Cserben hagyni a szívünket, ne hagyni neki okot arra, hogy dobbanjon. Hagyni őt hidegen kihűlni. Lent maradni, elveszni a testünkben. Megboldogulni azzal a maradék örömmel és bánattal, amit a régmúltban kaptunk, és csillogós szemmel tekinteni vissza rájuk. Jobban emlékezni arra, mit éreztem a fény láttán, mint arra, amit láttam. Milyen jó érzés megpihenni. Nem törődni semmivel. Hagyni a történéseket. Hagyni, hogy törékeny fánk aranyágain aranyalmák nőjenek, gyönyörködni benne, majd figyelmen kívül hagyni őt, kiszáradni, kipusztulni. A fa alatt élő piciny virágoknak hagyni mindezt végignézni, s hagyni őket megijedni a világtól. Gyönyörű arcukon hagyni, hogy könnyek gördüljenek le, és elrejteti őket a világ keserves, gonosz és szomorú dolgai elől. Hagyni őket hasztalanul élni, a semmibe veszni. Hagyni őket elhervadva egy olyan világot maguk mögött hagyni, aminek lehetett volna értelme, de mégsem volt. Elhíttetni velük: nekik ennyi járt. Nekik ennyi is elég volt. Másra bízni az életüket, hogy csak létezzenek, de ne éljenek. Azzal a tudattal létezni, hogy végtelen körforgásban élünk: szétesünk, összeszedjük magunkat, —||—... Belegondolni, ami nem is annyira rossz: az ég a földig ér, így mi földiek mind az égig érünk. Mindegy hol vagyunk, bár nem mindegy mikor mit érzünk.

Mostanság már csak megmosolygom azt, aki bántott. Úgy tűnik belé a kedvesség csak látogatóba megy. Puha kezeivel gyengéden bekopog az ajtón, s azt mondja: inkább kimegyek, mielőtt még megsérülnék. Én sem vagyok jó. Nem könnyű mindig jónak lenni. De meg lehet próbálni nem lerántani a másikat a mélybe. Inkább hagyni szárnyalni ég és föld között – neki e két dolgon kívül nincsen máshol határ. Hagyni, hogy nemcsak elméjében éljen, hanem azon

kívül is. Mielőtt még eszét kezdené elveszteni, s mielőtt még azon töprengene, hogy lassan már kezd megszűnni létezni...